

[Indenrigsministeren.]

april, og at når der er indsat en bestemmelse om opsigelsesvarsel på et år, er det et rimeligt tidsinterval.

Jeg vil endvidere gerne sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at selv om vi nu står over for forhandlinger med det jyske amt om at udleje Kysthospitalet, er det ikke med henblik på oprettelse af en speciel tuberkuloseafdeling; det er med henblik på, at det jyske amt, der vil overtage det, kan udnytte hospitalet som helhed.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kurt Brauer* til forsvarsministeren:

„Vil ministeren nu tage skridt til at fjerne militære anlæg fra civile institutioner?“

Skriftlig begrundelse:

29. oktober 1969 svarede ministeren på et lignende spørgsmål fra mig bl. a. „at forsvaret har en interesse i, at hjemmeværnene rundt omkring i landet kan få opfyldt lokale behov hos stats- og kommunale institutioner“.

Imidlertid er der dukket ting op, som kan give berettiget håb om, at ministeren vil overveje at ændre sin opfattelse. Sagen fra Rødbygård, hvor der viste sig at være et hjemmeværnsdepot tilgængeligt for de indsatte, må i det mindste kunne få ministeren til at overveje, hvilke stats- og kommunalinstitutioner han træffer aftale med.

Kurt Brauer: Forsvarsministeren har gang på gang pure afvist SFs forslag om at få adskilt civile og militære anlæg, men for nylig lykkedes det behjertede mennesker i finansudvalget at få fremkaldt lidt mildere toner fra ministeren; det lykkedes at få ministeren til at flytte vores lokale variant af Pentagonforsvarsstaben fra den umiddelbare nærhed af Ortopædisk Hospital til et lidt mere fornuftigt sted, og det var jo klogt gjort af ministeren.

Nu er det mit håb, at ministeren efter den fuldstændig barokke sag fra Rødbygård vil bevare sin klogskab; på Rødbygård havde man tilladt — eller ikke tilladt — den lokale krig og snedker at fylde håndgranater i et

skab. Nogle indsatte, som var forståeligt sure over at være på Rødbygård, tog et almindeligt koben og brækkede døre og skab op, fyldte lommerne med håndgranater og gik deres vej, hvorefter der foranstaltedes en gevaldig politijagt på dem, vistnok uden at politiet var helt klar over, at de eftersøgte havde granater på sig.

Ledelsen siger, at der ingen tilladelse var, snedkeren siger, at der var en tilladelse til opmagasinering; det får vel bero på en undersøgelse, hvilken af påstandene der holder. Ansvarlige inden for hjemmeværnet erklærer åbent, at de ingen anelse har om beliggenheden af de ca. 1.000 depoter, som man er klar over man har; der er ingen, der har noget overblik over det, for det er de lokale krigere rundt omkring i landet, der træffer aftaler med lokale embedsmænd om, hvilket skab der nu skal indeholde granater, ammunition, skydevåben m. v. Det er mit håb, at ministeren vil være positiv, mere positiv, end han har været tidligere over for SFs forslag, og sørge for, at der kommer klare regler for, hvor man kan anbringe disse dødsensfarlige våben.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Hr. Kurt Brauer har meget loyalt i sin skriftlige begrundelse citeret, hvad jeg svarede, da hr. Kurt Brauer i oktober måned sidste år rejste et spørgsmål vedrørende de hemmelige forsvarsanlæg. Jeg kan henholde mig til det svar, jeg gav dengang, og til den begrundelse, der blev givet.

I anledning af, at hr. Kurt Brauer nævnte sagen om Rødbygård, vil jeg gerne sige, at der ikke var tale om våben, der blev fjernet fra Rødbygård. Men jeg er enig med hjemmeværnsledelsen, der har udtalt, at anbringelsen på Rødbygård var mindre heldig. Jeg finder heller ikke, at det er et depotområde, der bør fortsætte, og vil gerne tilføje, at hjemmeværnsledelsen foretager en gennemgang af de depoter, der er. Hvis det viser sig, at der er noget tilsvarende andre steder, vil depotet blive fjernet, eller hvis der skulle være en særlig risiko ved at have depotet det pågældende sted, vil det ikke blive fortsat.

Men jeg vil gerne pointere, at hjemmeværnet er en yderst vigtig del af lokalforsvaret. Derfor er det nødvendigt, at hjemme-